

רע"פ 1718/17 - טריגוסין בע"מ, יair rozenkrantz נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1718/17

כבוד השופט י' אלרון

לפני:

- המבקשים:
1. טריגוסין בע"מ
2. יair rozenkrantz

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחויז מרכז-lod מיום 15.01.2017 בתיק ע"פ
9596-10-16

עו"ד בנימין קרייתי; עו"ד נעם מ. זוכמן

בשם המבקשים:

עו"ד יעל פרידמן

בשם המשיבה:

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחויז מרכז-lod (ע"פ 27675-10-16; הנשיא א' טל, והשופטים ז' בוסטן, ש' ברונשטיין), בגין נדחה ערעורם של המבקשים על פסק הדין של בית משפט השלום בראשון לציון (ת"פ 31611-11-11; סגן הנשיא (כתוארו א' הימן).

2. המבקשת 1 היא חברת בע"מ המחזיקה במרקען בשוב סתריה, אשר הוכרזו כקרקע חקלאית בשנת 1968; המבקש 2 הוא מנהל החברה. על-פי עובדות כתוב האישום, השיכרו המבקשים את המקרקעין לאחרים, אשר הקימו

עמוד 1

והפעלו במקום מלוניות ים במשך שש שנים, שלא בהתאם לשימוש החוקלי. לאחר שמייעת ראיות, הרשע בית משפט השלים את המבוקשים במילויים להם בכתב האישום - שימוש במרקען הטוען יותר ללא היתר ובניגוד לתקנות החלטת על המרפקן לפי סעיפים 145(א)(3), 204(א)-(ג), 208 ו-253 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965, ותקנה 1(1) לתקנות התכנון והבנייה (עבודה ושימוש הטעונים היותר), התשכ"ז-1967.

3. חלק ניכר מפסק הדין הוקדש לטענת המבוקשים לקיומה של "אנומליה תכנונית" מצדיקה את ביטול כתוב האישום מחלוקת הגנה מן הצדק, וזאת בשל מהותי בפועלות הרשות. טענת המבוקשים בעניין זה היא כי קודם להכרזה על המרפקן בשימוש החוקלי, הותר השימוש במרקען בייעוד תעשייתי, ובשל כך הוקמו המבנים בהם נעשה השימוש האסור. שינוי הייעוד של המרפקן (שנעשה בשנת 1968), הביא את המבוקשים להחזיק במרקען עליהם מבני תעשייה, בהם לא ניתן לעשות שימוש מחלוקת הייעוד הקודם. טענה זו נדחתה על-ידי בית משפט השלום, אשר הרשע את המבוקשים לאחר שמצא כי גם אם תתקבל טענתם כי השימוש המקורי של המרפקן היה לצרכי תעשייה, חל על המבוקשים איסור לעשות את השימוש המשחררי שעשו בו.

4. במסגרת גזר הדין, העמיד בית המשפט את מתחם העונש על קנס בטוויח הנע בין 000,000-200,000 ש"ח. זאת, נוכח הימשכות העבריה והצורך בענישה אפקטיבית בתחום עבירות התכנון והבנייה. במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם, נשקלו ל科尔א נסיבותו האישיות של המבוקש 2 ובקשר לכך נמצא כי הפנים את המעשה האסור.

6. לאחר שבחן שיקולים אלה ואחרים, מצא בית משפט השלים לחזור ממתחם הענישה, מתוך הכרה בנסיבות מסוימת הקיימת במצבם התכנוני של המרפקן, כאמור. על המבוקשת 1 הוטל קנס בסך של 40,000 ש"ח, ואילו על המבוקש 2 הושת קנס בסך של 30,000 ש"ח. בנוסף, חיובו המבוקשים לחותם על התחייבות בסך של 150,000 ש"ח-100,000 ש"ח, בהתאם, להימנע מהעבריה בה הורשו למשך שלוש שנים.

7. ערעור המבוקשים לבית המשפט המחויז נדחה. במסגרת פסק הדין בערעור, דחה בית המשפט את טענות המבוקשים ל"הגנה מן הצדק" מחלוקת מצבם התכנוני הבענייתי של המרפקן, והעמיד את הרשעה והעונש על כנמם. זאת, בין היתר, לאחר ששוכנע כי לא יגרם נזק קוגנרטיבי למבוקש 2 בגין הרשעתו.

8. בבקשתו שלפני, מתמקדים המבוקשים באוთה טענה האמורה לעיל, הנוגעת ל"מצבם התכנוני של המרפקן". לשיטתם, אין חולק כי המבנים בהם נעשה שימוש לצורך יציע העבריות, הוקמו דין על יסוד תכניות קודמות, בטרם הוכרזו המרפקן כמיועדים לחקלאות. התחשבות במצבם התכנוני של המרפקן כגורם שיש להתחשב בו אף הוכחה, לטענתם, במסגרת הליך מנהלי בעניין המרפקן שבמוקד התביעה, שהובא בעבר לפני בית משפט זה (עמ"מ 7061/12 טריוגסין בע"מ נ' הוועדה לשימירה על קרקע חקלאית ושטחים פתוחים (20.2.2014)). לצד האמור, סבורים המבוקשים כי הערכאות קמא לא נתנו משקל מספק לנסיבותו האישיות של המבוקש 2, לרבות גילו, מצבו המשפטי והכלכלי וכן עברו הפלילי הנקי. נוכח האמור, נוכח המבוקשים היא כי התביעה מעוררת שאלה משפטית עקרונית, וכי משקלם המצטבר של השיקולים האמורים מוביל למסקנה כי אין להרשע את המבוקש 2, ולכל היותר יש להטיל עליו עונש של עבודות שירות לtoluaת הציבור, כפי המלצת תסוקיר שירות המבחן שהוגש בבית משפט השלים.

9. המשיבים מתנגדים לבקשתו. לשיטתם, מדובר בעבירה נמשכת - לעלה משש שנים - במרקען שייעודם החוקלי היה ידוע למבוקשים זה זמן רב, ולמרות זאת ביצעו במקום שימוש אסור ונמנעו מפעולת ההכרת פעילותם.

אשר לטענות הפרטניות שהעלו המבקרים ביחס למצבו של המבוקש 2, סבורה המשיבה כי טענות אלה נדונו לגופן על-ידי הערכאות דלמטה, ונדחו. זאת, בין היתר, לאחר שנקבע כי לא עלה בידי המבוקש 2 להציג ראיות בדבר נזק קונקרטי שיגרם לו וכי חומרת מעשי מחייבת את הרשותו בפלילים.

10. דין הבקשה להידוחות. נסיבות העניין אינן מעלות סוגה עקרונית, אין מעוררות שיקולי צדק ייחודיים ואין מגלוות חשש לעיוות דין, המצדיקים מתן רשות ערעור שני (ראו: רע"פ 17/8685 עדנה לון נ' מדינת ישראל (19.11.2017)).

11. פסקי הדין שניתנו על-ידי הערכאות דלמטה נומקו היטב, והتوزאה אליה הגיעו – משכנעת. מתואר בהם כיצד רכשו המבקרים את המקראקען כאשר ייעודם החקלאי עמד בתוקפו عشرות שנים, ולמרות זאת, בחרו לעשות בהם שימוש מסחרי ללא היתר. כפי שצוין בהכרעות הקודמות, השימוש המסחרי שעשו המבקרים במקראקען אינם תואם גם את ייעוד המקראקען המקורי, צרכי תעשייה, וממילא אין בעינה זו כדי להקל הקלה ממשית על הרשותה ועל העונש הראווי. במצב עניינים זה, וכןו חשיבות האכיפה האפקטיבית בעבירות תכנון ובניה – מוצדקת הרשותו של המבוקש 2, ומצדדים יתר רכיבי העונש שנגזרים על המבקרים.

12. אשר על כן, הבקשה נדחתה בזאת.

ניתנה היום, י"ח בכסלו התשע"ח (6.12.2017).

ש | פ | ט